

NOVA GORICA - Premiera mladinske predstave Ronja, razbojniška hči

Ronja – pripoved s poanto

NOVA GORICA - V Ljubljani je Slovensko narodno gledališče Drama začelo svojo jubilejno slavnostno sezono, ki jo bo zaznamoval nacionalno identitetni naboj, z izjemno uprizoritvijo Cankarjevih *Hlapcev*, **SNG Nova Gorica** pa stopa na novo repertoarno pot z dražljivo postavitvijo mladinske »pravljice« *Ronja, razbojniška hči* pisateljice Astrid Lindgren (kdo ne pozna *Pike Nogavičke?*). Resnici na ljubo – sezona se je v Novi Gorici začela že prejšnji teden z Goldonijevimi *Barufami*, a te so v koprodukciji s Koprom, Puljem in Trstom igrali že v okviru Primorskega gledališkega festivala poleti na obali, o čemer je Primorski dnevnik že poročal.

Dramatizacija pripovedi (delo Annine Enckell) *Ronja, razbojniška hči* in posledično njena uprizoritev, cilja na točno definirano starostno obdobje gledalcev, target je med devetim in štirinajstim letom, torej gre za občinstvo, ki se še najmanj zanima za gledališko umetnost in so ogledi predstav prej šolska obveznost kot veselje. Tokrat najbrž ne bo tako. Vsaj po zaključnem odzivu sodeč, je najstniška publika z užitkom podoživljala fabulistični kruh, ki ga je s sodelavci na odru zamesil režiser Juš A. Zidar. S sproščenim pristopom in smislom za natančno uokvirjanje bistva zgodbe brez odvečnih lepotilnih stranpoti je uprizoritev sporočila to, kar ima sporočiti: etičnost in morala še nista povsem potlačeni in potuhnjeni; čustva tudi v tem postfaktičnem svetu lahko še veliko pomenijo; nad vsem pa je ljubezen, ki odklepa s še tako velikim ključem zaklenjena vrata. Preprosto in čisto, kot je z lahkoto umljiva pripovedna rdeča nit: Ronja (Urška Taufer) je hči poglavarja razbojniškega tabora Mattisa (Gorazd Jakomini) in njegove žene Lovis (Maja Nemeč). Mattis s svojimi razbojniki Skale-Perom (Peter

Predstava je prepričljiva in uglajena

Harl), malim Snipom (Jure Kopušar) in Juttom (Nejc Cijan Garlatti) s pridom jemlje tujo lastnino, ne da bi lastnike vprašal za dovoljenje. Isto počne tudi poglavar drugega razbojniškega tabora Bork (Blaž Valič) s svojo ženo Undis (Ana Facchini), ki imata sina Birka (Andrej Zalesjak). Ronja in Birk sta si že na prvi pogled všeč, med najstnikoma se rodi trdna solidarnost, ki se zelo kmalu razvije v romantično ljubezen in silovit odpor razbojniškemu početju. Ta njuna nedolžna čustva zelo kmalu učinkujeta tudi na ostale, saj je Ronjin in Birkov zgled veličasten poduk starejšim, ki opustijo svoje nečedno delovanje. Poduk tudi starejšim, da je treba večkrat prisluhnuti mladim.

Predstava teče brez vsakršnega moraliziranja, naravno in izčiščeno, kar je njena pozitivna plat. Ustvarjalci se mestoma poslužujejo tudi nedolžnega in duhovitega razbojniškega slenga in

igralske stvaritve so se vklopile v literarno predlogo in njeno vsebino. To nikakor ni bilo lahko, kajti treba je bilo najti način, kako oblikovati posamezne vloge, saj ni šlo za pravljico, ki naj bi pritegnila najmlajše in tudi ne za »zrelo« literaturo za izkušene starejše. To je vmesni prostor, ki ima svoje zahteve in zakonitosti, kar je ansambel osvojil. Posebej gre seveda omeniti igro glavnih akterjev Urške Taufer, Andreja Zalesjaka in Gorazda Jakominija. Tauferjeva je iz začetnega postopaštva in razbojniške robotosti lepo prešla v nežnost, medtem ko je Zalesjak vseskozi držal začetni akord olikanega in dokaj odgovornega najstnika. Jakomini pa je ustvaril lik naivnega veličastnega razbojnika, ki ga na koncu premagajo čustva in postane krotek in spravljiv.

Mladinska pripoved s poanto torej in uglajena gledališka uprizoritev.

Marij Čuk